

Čís. 7713.

Odepřením povinnosti rozhodčích ve smyslu § 583 čís. 2 c. ř. s. jest i odepření povinnosti zvoliti si vrchního rozhodčího. Nestačí pouhé opomenutí povinnosti rozhodčích, nýbrž vyžaduje se odepření této povinnosti.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1928, R I 37/28.)

Návrh, by byla smlouva o rozhodčím prohlášena bezúčinnou, s o u d p r v é s t o l i c e zamítl, r e k u r s n í s o u d prohlásil smlouvu o rozhodčím za bezúčinnou. D ů v o d y: Podle smlouvy stran o rozhodčím ze dne 9. dubna 1924 mají rozhodci zvoliti předsedu, což se shoduje s ustanovením § 580 c. ř. s., podle něhož mají rozhodci zvoliti předsedu. Rozhodci ustanovení v projednávaném případě Antonín P. a Karel D. však nezvolili si třetího rozhodčího jako předsedu, nýbrž sami dva vyhotovili rozhodčí nález, který nazvali »nález a posudek«. Že však jde o rozhodčí nález, vidno z toho, že sami jmenovaní rozhodci v tomto nálezu a posudku na konec konstatují, že doručují každému z bývalých společníků po jednom vyhotovení tohoto rozhodnutí s příslušnými přílohami doporučeným dopisem v otevřené lhůtě, jak civilní soudní řád předpisuje. Jmenovaní rozhodci ovšem jako svědci byvše slyšeni udali, že ani ústně ani písemně jim nebylo nic řečeno o tom, že mají si zvoliti třetího jako předsedu, leč to je nikterak nemůže omluviti, neboť, převzavše úřad rozhodčích, měli povinnost postarati se o to, by znali obsah smlouvy rozhodčí a podle ní se měli zařídit a, když tak neučinili, bylo jejich věcí řídit se předpisy civilního soudního řádu, jehož neznalostí se omlouvati nemohou. Řídit se měli zejména vízícím předpisem § 580 c. ř. s. a zvoliti si třetího rozhodčího jako předsedu. Neučinivše tak, nesplnili povinnosti rozhodčího úřadu, v čemž dlužno spatřovati po rozumu § 583 čís. 2 c. ř. s. odepření převzatých povinností, ježto zákon neřádá, by rozhodčí výslovně odepřel splnění převzatých povinností. Když tomu tak, jest splněn podle § 583 čís. 2 c. ř. s. důvod pro prohlášení smlouvy o rozhodčích za bezúčinnou a právem domáhá se proto stěžovatel výroku, by rozhodčí smlouva byla prohlášena za bezúčinnou.

N e j v y š š í s o u d obnovil usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Stanoví-li § 583 čís. 2 c. ř. s., že smlouva o rozhodčím má býti prohlášena za bezúčinnou, odpírají-li rozhodčí plniti povinnosti převzaté přijetím úřadu, lze bez nucení přiznati, že pod povinnosti ty spadá i povinnost, zvoliti si vrchního rozhodčího, kterou jim ukládá § 580 c. ř. s. a kterou jim v projednávaném případě ukládala kromě toho i smlouva, a lze to přiznati i přes to, že případ takový kryt jest také předpisem § 595 čís. 3 c. ř. s., podle něhož rozhodčí nález jest bezúčinným, byl-li

porušen zákonný nebo smluvní předpis o obsazení rozhodčího soudu nebo o jeho usnášení, a jest tedy pouze otázkou, zdali v projednávaném případě rozhodčí odepřeli zvoliti si vrchního. Tato otázka musí však býti zodpověděna záporně, když jest zjištěno, že nebyli nikým vyzváni, by povinnosti té učinili zadost. Zákon nepraví, že již pouhé opomenutí té které převzaté povinnosti má za následek bezúčinnost smlouvy, nýbrž žádá výslovně odepření, což však předpokládá, že si rozhodčí povinnosti své byli vědomi, ale že ji splniti přes to nechtěli, že tedy úmyslem jejich bylo, jednati proti povinnosti. Konaným šetřením však dostatečně vysvětleno, že tento úmysl jim v projednávaném případě přičítati nelze, že spíše byli toho mínění, že zvolení vrchního rozhodčího není jim uloženo za povinnost, nýbrž dáno pouze do jejich uvážení, k čemuž je svedla hypotetická forma smluvního předpisu, stanovícího, že obě strany jsou povinny jmenovati rozhodčího a, neshodnou-li se na jednom, tedy každá jednoho, kteří by si pak zvolili předsedu. Doložiti dlužno, že nepravníkům, jimiž byli i rozhodčí, o něž jde, může se při jich neznalosti práva zcela dobře jeviti náležitost, zvoliti si předsedu, povinností teprve tehdy, když potřeba volby nutně nastane, to jest teprv, když se nemohou dohodnouti.

Čís. 7714.

Činí-li doba, jež by uplynula do skončení služebního poměru propuštěním času nebo řádnou výpovědí, přes tři měsíce, má bezdůvodně propuštěný zaměstnanec nárok (§ 1162 b) obč. zák.), by mu mzda za prvé tři měsíce po propuštění byla vyplacena ihned a beze srážky a nemusí si za tuto dobu dáti započítati to, co v té době ušetřil tím, že služby nebyly konány, nebo co získal jiným zaměstnáním. Za další dobu přes tři měsíce přísluší mu plat teprve v ten který den splatnosti a propuštěný zaměstnanec musí si tu dáti libiti příslušnou srážku.

(Rozh. ze dne 21. ledna 1928, Rv I 1059/27.)

Žalovaný angažoval žalobce od 10. března 1925 jako stájového jockeye za pevný měsíční plat a denní diety. Dostav dne 21. června 1925 okamžitou výpověď, domáhal se žalobce na žalovaném zaplacení služného do konce roku 1925 a diet celkem 10.100 Kč. **Procesní soud** prvé stolice přisoudil žalobci pouze 1.150 Kč. **Důvody:** Soud zjistil výpovědi svědků a znalce, že smlouva s jockeyem neuzavírá se na kalendářní rok, poněvadž trainer jockeye na celý rok nepotřebuje, nýbrž na dostihový rok, který začíná dubnem a končí koncem října. Koncem října zůstanou ve stáji jen lidé k obsluze koní. Zůstane-li jockey dále, stanoví se zvláštní mzda. Vzhledem k tomuto zjištění, jakož i k tomu, že žalobce — jak ze smlouvy vidno — byl přijat do služeb žalovaného za tím účelem, by jezdil v dostizích, tyto pak končí koncem října, nabyt soud přesvědčení, že žalovaný skutečně přijal žalobce jen na dostihový rok. Podle toho přísluší mu mzda za dobu od 1. dubna